

Astrid Witte

Hometown

liefdesroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Het leek er nu toch echt op dat ze verdwaald was. Slim om haar telefoon niet van te voren op te laden, nu kon ze de gps niet gebruiken om te kijken waar ze zich bevond in deze wildernis. Er was geen duidelijk pad meer tussen de varens en bramenstruiken en bewegwijzering was ze het afgelopen uur ook niet tegengekomen. Misschien had ze niet van de blauwe route moeten afwijken toen ze een sluippaadje zag dat veel spannender leek dan het recht-toe-rechtaan pad waar ze zich eerder bevond. Iets te spannend misschien.

De besneeuwde bergtoppen zorgden voor een majestueus achtergronddecor tussen de witte, loodrechte berkenbomen die in een beginstadium van vervelling leken te verkeren. Ze leek nog geen meter dichterbij die bergen, terwijl haar voetzolen aanvoelden alsof ze een halve pelgrimstocht achter de rug had. De schaduwen werden al langer en het was een tijd geleden dat ze haar laatste boterham had gegeten. Ze had alleen nog een paar slokken water in een flesje, maar in deze temperatuur waren dat slechts wat druppels op een gloeiende plaat. Had ze maar in dat boek over eetbare planten gelezen

dat ze voor haar verjaardag had gekregen, dan kon ze in uiterste nood tenminste haar maag nog vullen met wat groenvoer. En als ze nou op de zon had gelet toen ze was vertrokken, had ze nu misschien haar richting kunnen bepalen. Wist zij veel dat het hier zo uitgestrekt was en alles op elkaar leek. Hoewel het nu nog warm was zou het over een uur wel aardig donker en kil worden. Ze had Jenny laten weten dat ze geen rekening met haar hoofde te houden voor het avondeten, dus die maakte zich natuurlijk niet ongerust. Maar als ze niet snel iets vond dat ook maar enigszins op een pad leek, zou ze met haar restje batterij toch maar eens een subtiel sms'je moeten sturen over haar status.

Ze hield stil en keek om zich heen. Hoorde ze in de verte water stromen? Aan het begin van haar wandeltocht, uren terug, was ze via een brug de rivier overgestoken. Als ze de rivier terugvond, kon ze hem stroomafwaarts volgen. Tenminste, het was toch stroomafwaarts richting Woodville? Met haar blote benen baande ze zich een weg door de bramenstruiken recht op het geluid af. Gelukkig dat ze op het laatste moment toch haar oude, zwarte laarsjes aan had getrokken in plaats van haar sandalen. Als ze een spoor van bloed achterliet, was ze wel

een heel makkelijke prooi voor een roofdier.

Op enige afstand hoorde ze nu iets anders. Een soort bries, als een ademhaling. Een dier. Ze had gelezen dat hier niet veel beren voorkwamen, maar wat voor wilde dieren dan wel? Wolven zou je hier vast wel kunnen tegenkomen. Nu hoorde ze geklepper en een stamp. Ze stopte met lopen. In haar gedachten zag ze een tekenfilmpje waarin een woeste stier met een vegende poot op het punt stond iemand aan te vallen. Ze had dan wel niets roods aan, maar dat zou die stier natuurlijk worst wezen. Bovendien zou haar haarkleur 'dark tulip' hem ook wel aansporen. Verderop, waar het lichter was, zag ze iets bewegen. Een zwiepende staart met lange, losse haren. Het was een paard. Ze had net haar camera opgeborgen in haar rugtas, als ze hem er uit pakte, schrok ze het wilde dier misschien af. Sluipend ging ze zijn richting op. Ze was nu door de prikkende struiken heen en liep op haar tenen naar de lichte plek. Ook het geluid van het water was luider geworden, hier moest de rivier zijn. Op een meter of tien van het grote bruine paard af, zag ze dat hij gezadeld was. Hij bleef rustig staan terwijl ze naar hem toe liep, en toen ze er was, kon ze hem voorzichtig over zijn hoofd strelen. Waar

is jouw baasje, vroeg ze zich af. Ze keek naar de rivier die op dit punt erg ondiep was. Er lagen joekels van keien in waar het water kabbelend omheen slalomde. Je zou hier gemakkelijk springend van steen tot steen kunnen oversteken. Bij de oever zat een gehurkte man, met zijn rug naar haar toe. Ze liep op hem af, maar toen ze er bijna was, hield ze stil. De handen van de man waren rood en naast hem lag een bloederig mes. Waarom dacht ze niet na voor ze een vreemde vent in het wild benaderde? Ze wilde een paar passen naar achter doen, maar de man had haar stappen in het grind gehoord en draaide zijn gezicht naar haar toe.

‘Ik wilde je niet laten schrikken,’ zei ze terwijl de man haar rustig aankeek alsof hij haar al van kilometers afstand had horen aankomen.

‘Ik denk dat ik jou eerder laat schrikken,’ antwoordde hij met een glimlach. ‘Wacht, ik was even mijn handen.’

Hij was niet veel ouder dan zij, midden of eind twintig, had een ongeschoren gezicht en donkere krullen tot net over zijn oren, verborgen onder een vale leren hoed. Zijn smalle ogen glansden toen hij haar aankeek. Hij droeg een groene houthakkersblouse, donkere spijkerbroek en bruine, suède enkellaarzen. Naast

hem lag een dood konijn.

‘Ik ben niet gewend om hier zo laat nog een wandelaar tegen te komen. Je bent best diep in het bos,’ zei hij met nadenkende blik.

‘Ik ben een soort van verdwaald.’

De man lachte. Hij kwam naar haar toe en stak zijn hand uit. Het bloed was weg.

‘Ik ben Finn.’

‘Dahla.’

‘Dan zit er niets anders op dan dat ik je terug breng,’ zei Finn terwijl hij zijn spullen verzamelde. Zijn stem was laag en warm, als een contrabas die de fundering in een symfonieorkest voor zijn rekening neemt.

‘Moet je ook naar Woodville?’ vroeg ze.

‘Nee, maar lopend ben je niet voor het donker terug.’

‘En jij dan?’

‘Ik red me wel. Kun je paardrijden?’

‘Geen idee, nooit geprobeerd.’

‘Je hebt je been opengehaald.’ Hij knikte met zijn hoofd naar beneden.

Ze keek omlaag en zag verschillende open schrammen. Ze had het helemaal niet gevoeld. Met een papieren zakdoekje veegde ze het schoon. Finn hing het dode konijn over zijn paard en sloeg een grote boog en een koker

met pijlen om zijn schouder.

‘Ben je een jager?’

Hij lachte weer. Stelde ze soms domme vragen?

‘Onder andere, er zal toch eten op de tafel moeten komen.’

Wat bedoelde hij daar mee? Hij kon toch gewoon een stuk vlees in de supermarkt halen? Of nou ja, de slager, in het geval van Woodville. Maar daar woonde hij niet, zei hij. Hij besteeg moeiteloos zijn paard en strekte zijn arm naar haar uit. Dahla pakte zijn hand, zette haar voet in de stijgbeugel en liet zich omhoog trekken. Dit was een iets hogere instap dan die van een personenauto, maar het lukte haar enigszins stuntelig er in één keer op te komen. De grond leek ineens ver weg.

‘Hou je aan mij vast en beweeg met me mee.’

Gelukkig kon hij haar ingehouden lach niet zien. Het kwam niet iedere dag voor dat een woest aantrekkelijke vreemdeling haar dat vroeg. Al was het wel een beetje vreemd om haar handen in zijn zij te leggen, ze kende hem pas twee seconden.

Stapvoets reden ze door de lage bebossing langs de rivier, met de bergen in de rug.

‘Je woont vast niet in de grote stad,’ polste Dahla.

‘Hoe raad je het?’

‘Ik ben niet zo bekend in de omgeving, ik ken alleen Woodville en Leighton.’

‘Kom je hier niet vandaan?’ vroeg Finn.

Stelde hij alleen de vragen? Maar ja, als zij niks vertelde, werd het wel een erg lange en saaie rit.

‘Ik ben hier maar voor twee weken. Ik ga een half jaar Engelse les geven in China en volg hier nu een introductiecursus. Ik logeer bij iemand in Woodville.’

Hij gaf geen reactie en ze reden langzaam verder. Ze verlieten de rivier en sloegen het bos in.

‘Ik woon al mijn hele leven in het bos,’ gaf hij prijs.

‘In het bos? Waar dan?’ Ze hapte gretig toe op het kleine stukje informatie. Hij bleef even stil en leek zijn woorden te overwegen.

‘In een dorp, iets kleiner dan Woodville. Zo’n honderdvijftig mensen.’

Ze kwamen bij een grote weide overgroeid met tientallen soorten wilde bloemen. Een onmetelijke kleurenmassa, iedere bloem als een afzonderlijke kwaststreek in een schilderij van

Monet.

‘We proberen niet te veel beïnvloed te raken door buitenstaanders.’

Buitenstaanders? Was zij een buitenstaander? En waarmee kon ze hem dan beïnvloeden? Ze kon zich niet heugen ooit een verkeerde invloed op iemand te hebben gehad. Ze had nooit gerookt, was in haar leven misschien twee keer echt dronken geweest en had ook geen vreemde hobby’s.

‘Natuurlijk komen er wel wandelaars voorbij, maar die laten ons met rust. Het ligt redelijk van de routes af.’

‘Vandaar het paard.’

‘Leslie.’

Het dode konijn bungelde bij iedere stap heen een weer aan Leslies nek. Ze had nog nooit konijn gegeten en de aanblik van het half opengereten dier maakte haar er niet bepaald warm voor. Voor Finn was dit blijkbaar een normale maaltijd.

‘Ben je soms van de Amish?’ Ze had laatst een documentaire gezien over zo’n geloofsge-meenschap. De mensen leefden er zeer eenvoudig en waren vervreemd van de buitenwereld.

Finn grinnikte. ‘De Amish zijn erg godsdienstig, wij helemaal niet. Maar verder lijkt het er

misschien wel een beetje op.'

'Hebben jullie dan wel elektriciteit, daar in dat dorp?'

'Alleen in de dokterspraktijk.'

'Wat...interessant.'

Geen elektriciteit, geen computer, telefoon, wasmachine, koelkast. Hoe kon je zo nog leven vandaag de dag? Dat bestond toch alleen nog maar in derde wereld landen en bij geïsoleerde stammen in het oerwoud? Was zijn afgelegen dorp net zoiets? Hij droeg vrij moderne kleren en zag er niet uit alsof hij in een lemen hut woonde met een vrouw die een snijplank in haar lip had en met blote borsten en een kruik op haar hoofd water ging halen uit de rivier.

'Ik ben niet anders gewend. We gaan nu in draf, hou je vast.'

Ze dacht even dat 'draf' nog iets te maken had met zijn levensstijl, tot ze Leslie vooruit voelde snellen. Ze sloeg haar armen stevig om Finns middel en hoopte maar dat ze niet viel. Dit gehups zou haar wel wat blauwe plekken op haar achterwerk opleveren. Aan het eind van de vlakke gingen ze verder over een pad. Onder de bomen was het daglicht al verdwenen en ze werden omringd door een overweldigend vogelgezang dat klonk als een waterval van glas-